

ת"פ 23981/05/20 - בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד פלוני

בית משפט השלום בכפר סבא
ת"פ 23981-05-20 מדינת ישראל נ' פלוני

לפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד רוני אלסטר

נגד

הנאשם

פלוני

ע"י ב"כ עו"ד שרית קוטלובסקי

גזר דין

הרשעת הנאשם

1. הנאשם, יליד 1979, הורשע לאחר שמיעת ראיות ב-2 עבירות של **תקיפה סתם (בן זוג)**, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, ובעבירה של **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

2. על פי הכרעת הדין, בעת הרלוונטית היו הנאשם והמתלוננת בני זוג בהליכי פרידה, והתגוררו בהוד השרון, ובמועד האישום הראשון היו פרודים. לבני הזוג בן, קטין יליד 2018.

אישום ראשון - ביום 28.3.20 בשעה 16:00 התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת במהלכו זרק סוכריה על מקל שכמעט ופגעה בבנם. בשלב זה דרש הנאשם מהמתלוננת שתעזוב את הבית והיא סירבה. בתגובה, תפס אותה הנאשם בכוח בזרועותיה והוציאה אל מחוץ לבית. משהיו בני הזוג מחוץ לבית, הטיח הנאשם את המתלוננת ברצפה והיא נפלה וקיבלה מכה בראשה ובגבה. בנסיבות אלה, הנאשם הרים את הטלפון הנייד של המתלוננת מן הרצפה, בדק אם הקליטה את האירוע, ומשגילה שהאירוע לא הוקלט, הניח את הטלפון הנייד על הרצפה, חזר לבית ונעל את הדלת כשהמתלוננת בחוץ והיא יחפה ולבושה בפגי'מה. המתלוננת ישבה מחוץ לבית כחצי שעה עד אשר הנאשם פתח את הדלת בכדי לצאת עם הבן לטיול.

אישום שני - ביום 24.7.19 עובר לשעה 8:18 התגלע ויכוח בבית בני הזוג, במהלכו כשבאה המתלוננת לצאת מהבית, בעט בה הנאשם בגבה. בהמשך לאמור, נעל הנאשם את המתלוננת מחוץ לבית כשהוא והבן נמצאים בפנים.

אישום שלישי - ביום 3.3.19 עובר לשעה 11:38 התגלע ויכוח בבית בני הזוג. בנסיבות אלה, ותוך כדי שהנאשם מחזיק בידו בבנם ובסכין אמר הנאשם לבן: "אתה רואה את הסכין? זו הסכין שאבא יתקע לאמא בלב אם היא תנסה לקחת אותך ממנו".

עדי אופי

3. במסגרת הראיות לעונש, העידו מספר עדי אופי מטעם הנאשם.

מר ז"ר, חבר ילדות של הנאשם, העיד שהוא מכיר את הנאשם שנים רבות, הם גרו בשכנות ולמדו יחד בגן הילדים ובבית הספר. העד תיאר כי מכיר את הנאשם ואת משפחתו היטב, ולמעשה נותרו בקשר חברי קרוב עד היום. בעדותו תאר העד שהנאשם בחור טוב, חבר נאמן ואמין, תרם ותורם לחברה, עדיין משרת במילואים ותאר כי הוא עצמו סומך עליו לחלוטין כאדם וכחבר. במהלך השנים היה עד למערכת היחסים בין הנאשם למתלוננת, גר בשכנות אליהם, נכח בחתונתם ובילה עימם יחד עם אשתו וילדיו. לדבריו הקשר הזוגי ביניהם היה תקין ונורמלי, והוא לא הבחין בעניינים חריגים ולא היה מודע לפרטי כתב האישום. בנסיבות אלה, ביקש העד שבית המשפט יתחשב בטוב ליבו של הנאשם, בתרומתו לחברה ובעשייתו החיובית ויקל בעונשו.

גב' מ"פ העידה שהיא מכירה את הנאשם משירותם הצבאי בשנת 2001, ומאז ועד היום הם חברים טובים וקרובים ולהם חברים משותפים. העדה מכירה את המתלוננת מהמפגשים החברתיים ביניהם ותארה שבמהלך השנים מעולם לא ראתה את הנאשם נוקט בדרך אלימה או ברוטלית, גם כשהיה בסיטואציות קשות של כעס ומצבי לחץ. היא תארה אותו כבחור עדין ותמים, בעל נתינה גדולה, קשוב, תומך ונכון לעזור. כך, למשל, העדה פירטה אודות אירוע טראגי במסגרתו במהלך השירות הצבאי נרצחה חיילת תחת פיקודה, בערב ראש השנה, והנאשם נטל את המושכות, נחלץ לעזרתה וניהל את האירוע, ובמלאות 20 שנה לרצח, הגיע והתייצב יחד עם העדה לצד משפחת הקורבן באזכרה בבית העלמין.

מר ר"ל העיד שהוא מכיר את הנאשם כ-30 שנה, החל מבית הספר, דרך לימודי תואר ראשון באוניברסיטה ועד היום. תיאר כי הם חברים קרובים לאורך כל השנים, מדברים מדי יום, והנאשם תמיד נכון לסייע ולעזור. באשר לעבירות בהן הורשע הנאשם, העיד שהוא מבין את הקושי עמו מתמודד הנאשם, וביקש להקל עמו שכן עצם הרשעתו נחשבת לעונש כבד מבחינת הנאשם.

טיעוני ב"כ הצדדים

4. ב"כ המאשימה טענה שבמעשיו פגע הנאשם במתלוננת, בשלוות חייה, בשלמות גופה ונפשה, בחר לנהל הוכחות בתיק ונשמעה גם עדותה, ובכך העצים את הפגיעה בה. הוא לא נטל אחריות על מעשיו. התובעת הפנתה לנוקשות ולחוסר האמפתיה שהפגין הנאשם בהתנהגותו מול המתלוננת, שנסיבותיה האישיות לא פשוטות, וכשבאותה תקופה החלימה ממחלה קשה, הוריה היו חולים, היא נעדרה תמיכה, והנאשם בחר לנקוט עמה ביד קשה בכל מה

שקשור לדירה, ליציאה מהבית, ואף בהתנהלות מול הילד. התובעת הפנתה לעמדת המתלוננת המקלה כלפי הנאשם, כשהיא אינה רוצה ברעתו, ורצונה להגיע לשיתוף פעולה בגידול בנם המשותף. יחד עם זאת, טענה התובעת שעל בית המשפט להעדיף את האינטרס הציבורי ולא לתת משקל רק לעמדתה הפייסנית של המתלוננת. ב"כ המאשימה עתרה לקביעת מתחם עונש הולם הנע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בכל הנוגע לאישומים הראשון והשני; באשר לאישום השלישי, ביקשה התובעת לקבוע מתחם הנע בין 8 ל-18 חודשי מאסר, לצד רכיבי ענישה נלווים. לאור כל האמור, עתרה ב"כ המאשימה לגזור על הנאשם 12 חודשי מאסר, לצד מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת.

5. ב"כ הנאשם טענה שההליך המשפטי היה דרמטי וקשה עבור הנאשם בצורה חריגה. הנאשם, נעדר עבר פלילי, עובד בחברת הייטק, מפרנס את עצמו ואת בנו, שירת שירות צבאי מלא וכיום קצין בדרגת סגן אלוף בשירות מילואים פעיל (נע"1), קצין מוערך שכל חייו תורם לאחרים, לחברה ולמדינה. גם כשהמתלוננת עברה תקופה קשה, כשהיא והוריה חלו, היה זה הנאשם שטיפל ותמך בה, עזר לה כלכלית ורפואית, כפי שהעידה היא בעצמה. ההגנה טענה שעמדתה הנוקשה של המאשימה לעונש אינה ראויה, לאחר שהוצעו לנאשם הצעות מקלות לסיום התיק בהסדר, ולאחר שהמאשימה לקחה בחשבון קשיים ופערים ראייתיים, מחדלי חקירה, כמו גם את עמדת המתלוננת, ורק לאחר שהנאשם עמד על חפוטו - היא משנה עמדתה, מייחסת משקל מופחת לעמדת המתלוננת, טוענת לאינטרס ציבורי ומבקשת עונש חמור. נטען שדווקא שמיעת הראיות פתחה צוהר לדינמיקה הייחודית בין בני הזוג והאירה את מחדלי החקירה. הסניגורית עתרה לקביעת מתחם עונש הולם בגין כל אחד מהאישומים הנע בין מאסר על תנאי למאסר בפועל. נטען שמנעד הענישה בעבירות אלימות במשפחה רחב ויש לקחת בחשבון את נסיבות האירוע, כך שאת עונשו של הנאשם יש למקם ברף נמוך. נטען שעצם ניהול ההליך הפלילי הוא "עונש" עבור הנאשם, אשר נמצא בסערת רגשות ומורתע, והפנים את חומרת המעשים. כיום בני הזוג התגרשו, אין ביניהם קשר כלכלי למעט הטיפול בבנם המשותף. בנסיבות אלה, עתרה ההגנה למקם את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם לו עתרה.

6. הנאשם בדברו האחרון הוסיף שקשה לו מאוד.

דין והכרעה

7. תופעת האלימות בין בני זוג היא תופעה קשה ולמרבה הצער נפוצה במחוזותינו, כאשר לא אחת עמד בית המשפט העליון על הצורך להחמיר בענישה בגין עבירות מסוג זה, תוך העדפת האינטרס הציבורי, זאת על מנת להביא למיגורן (רע"פ 8833/15 פלוני נ' מדינת ישראל (23.12.15); ע"פ 792/10 מדינת ישראל נ' פלוני (14.2.11)). על המורכבות האופפת עבירות מסוג זה עמד בית המשפט העליון בע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (11.10.07) -

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג; באלימות במשפחה, נגישותם של קרבנות העבירה למערכת המשטרית או למערכות הסיוע האחרות היא ענין

מרוכב וקשה, הטעון רגשות חזקים, פחדים ואימה. הבושה, והרצון לשמור על שלמות המשפחה הופך לא אחת את התלונה על אלימות במשפחה למהלך קשה וטעון. לא אחת, קיימת תלות כלכלית ורגשית של בן הזוג המוכה בבן הזוג המכה, ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם, משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה. נפוצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבנות האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה."

8. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, הרי שאת מתחם העונש ההולם יש לקבוע בהתאם לערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוהגת והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

9. במעשיו פגע הנאשם בערכים חברתיים מוגנים שעניינם שמירה על שלמות הגוף של המתלוננת, כבודה וביטחונה האישי, ערכים המקבלים משנה חשיבות מקום בו מדובר בהגנה על נשים במסגרת התא המשפחתי, בביתן-מבצרן, מפני התנהגות אלימה ופוגענית. באשר לעבירת האיומים שבוצעה כלפי המתלוננת, הרי שזו מהווה ביטוי מילולי לאלימות, שם נפגע ערך חברתי מוגן של הגנה על שלווה נפשו של אדם וחופש הבחירה של הפרט (רע"פ 2038/04 לם נ' **מדינת ישראל** (4.1.06)).

10. מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים במקרה דנן נמוכה-בינונית, בשים לב לכך שמדובר בשלושה אירועים שהתרחשו בתוך שנה אחת, הכוללים אלימות פיזית ומילולית כלפי המתלוננת, כשאמנם האלימות הפיזית שנקטה חמורה, אך יחד עם זאת לא מצויה ברף הגבוה של עבירות האלימות, ולא גרמה לחבלות, ואילו עבירת האיומים מצויה ברף גבוה.

11. מנסיבות הקשורות בביצוע העבירות עולה שהנאשם ניצל את כוחו הפיזי, כמו גם את העובדה שהדירה בה התגוררו הוא והמתלוננת בבעלות הוריו, זאת על מנת לנקוט באלימות כלפי המתלוננת, כשבכוח הדפה מחוץ לבית, הפילה לרצפה, גרם לחבטה בראשה ובגבה ונעל אותה מחוץ לדירה לפרק זמן ממושך. בהזדמנות אחרת בעט בגבה ושוב - נעל אותה מחוץ לדירה. הגם שלא נגרמו למתלוננת חבלות הרי שהנזק שעלול היה להיגרם כתוצאה מנפילה כזו לאחור חמור. כאמור, האלימות אינה ברף חמורה גבוה מן הבחינה הפיזית, בהשוואה למקרים אחרים המגיעים לפתחו של בית המשפט, ואולם לאלימות הפיזית נלווה מימד משמעותי של **השפלה וביזוי**. כך, הותרת המתלוננת בחדר המדרגות בעודה שרועה על הרצפה, יחפה ובבגדי שינה, כשבכל רגע מי מהשכנים עלול לעבור ולראותה במצב זה, גרמה לה לעגמת נפש, לביזוי ולהשפלה.

גם עבירת האיומים לוותה במימד **מבזה, משפיל ואלים**, שעה שהנאשם מאיים בדקירת המתלוננת בלבה באוזני בנם הפעוט, בנוכחותה של המתלוננת, תוך החזקת סכין בידו.

מנגד, משמיעת הראיות עלה שהנאשם לא התכוון לממש את איומו כלפי המתלוננת, לא עשה שימוש בסכין שהחזיק ולא התכוון לעשות בה שימוש, וההתרשמות הכללית היא שאמר את שאמר יותר על מנת להקניט את המתלוננת מאשר לאיים עליה או להפחידה.

כמו כן, משמיעת הראיות עלתה תמונה של דינמיקה מורכבת בין בני הזוג, אשר פסעו "צעד קדימה ושניים אחורה" בהליכי הפרידה ביניהם - כך, הגיעו להחלטה בדבר פרידה ועזיבת המתלוננת את הדירה, אך מיד לאחר אישור ההסכם בבית המשפט החליטו שהמתלוננת תמשיך להתגורר בדירה תוך התחשבות לענין הוצאות הנוגעות לבן ולדירה; כך, למרות שפנו לייעוץ זוגי ואף פתחו קבוצת וואטצאפ משותפת עם המטפלת, הרבו לריב סביב ענייני הוצאות ועבודה מהבית בתקופת הקורונה; וכך, גם לאחר הפירוד המשיכו בני הזוג בריבים ביניהם, כשלדוגמא, הנאשם התעקש (באופן התואם את אופיו הנוקשה) שהמתלוננת לא תעלה לדירה על מנת לקחת את הילד, אלא תצלצל מלמטה דרך האינטרקום, ואילו המתלוננת התעקשה (גם, באופן התואם את אופייה המתעקש) לעלות לדירה ולצלצל דקות ארוכות (מאוד) בפעמון הדלת, כנצפה בסרטון שצילם הנאשם (נ/8).

11. בהתחשב במידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כמפורט לעיל, ובמדיניות הענישה הנוהגת, **אני קובע שבגין כל אחד מהאישומים מתחם העונש ההולם נע בין תקופת מאסר לריצוי בעבודות שרות לבין 14 חודשי מאסר.**

[רע"פ 1293/08 אלכסנדר קורניק נ' מדינת ישראל (25.7.08); רע"פ 7413/14 אביהו דוד נ' מדינת ישראל (17.11.14); רע"פ 9057/12 מצרי נ' מדינת ישראל (4.3.13); עפ"ג (מחוזי מרכז) 52083-12-10 מנחם קפיש נ' מדינת ישראל (2.2.11)].

12. לאחר שבחנתי את הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות, וחרף העובדה שהנאשם לא הודה בביצוע העבירות, לא נטל אחריות ובחר לנהל משפט הוכחות, אשר כלל העדת המתלוננת וחברותיה, באתי לכלל מסקנה שיש למקם את עונשו של הנאשם מעט מעל תחתית מתחם העונש ההולם. להלן טעמיי:

- א. הנאשם, כבן 44, אדם נורמטיבי, נעדר עבר פלילי, אשר לו זו הסתבכותו הראשונה והיחידה עם החוק.
- ב. הנאשם אב לילד כבן 5, בנם המשותף שלו ושל המתלוננת. הנאשם עובד בתחום ההיי טק, מפרנס את עצמו ואת בנו.
- ג. הנאשם משרת בשירות מילואים פעיל עד היום כקצין מוערך ומצטיין בדרגת סגן אלוף (תעודות הערכה, הוקרה והצטיינות - נע/1).
- ד. לא ניתן להתעלם מכך שהנאשם הוא דמות חריגה בנוף באי בית המשפט, וכפי שעלה מעדותם של עדי האופי, בשלב הטיעונים לעונש, מדובר באדם שלאורך חייו מוכר כחבר טוב, הנרתם תדיר לעזרה, ואינו מגלה סימני אלימות או ברוטליות בהתנהלותו הכללית. ולראיה - הנאשם לא שב לנקוט בהתנהגות אלימה בכלל, ובפרט ביחסיו מול המתלוננת, גם בחלוף זמן של כשלוש-ארבע שנים מאז קרות האירועים.
- ה. הנאשם והמתלוננת נפרדו סופית וגם בכך יש כדי לצמצם את המגע ביניהם ולהקטין נקודות חיכוך אפשריות. נלקחה בחשבון אף עמדת המתלוננת אשר אינה חפצה שבית המשפט יחמיר בעונשו של הנאשם.

1. התרשמתי שניהול ההליך הפלילי השפיע על הנאשם באופן דרמטי. הוא היה נסער במהלך כל המשפט, התקשה לדבר וניכר שהורתע עד מאוד מעצם הגשת ההליך. נראה שהנאשם למד את לקחו ולא ישוב לבצע עבירות.

2. מחדלי חקירה - בהכרעת הדין התייחסתי למחדל חקירה - איבוד דיסק און קי ובו הקלטות של שיחות בין המתלוננת לבין חברתה הטובה מ' - דיסק שנקבע לגביו שיתכן ומדובר בראיה רלוונטית ומהותית מאוד בתיק. למחדל זה מצאתי ליתן משקל מסוים בגזירת הדין.

13. לאור האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 7 חודשי מאסר בפועל שירוצו בעבודות שרות, וזאת בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות השרות מיום 16.7.23 ובהסכמת הנאשם. הנאשם ירצה את עבודות השרות בדואר הוד השרון, רח' דרך רמתיים 45 הוד השרון, 5 ימים בשבוע על פי טווח השעות המתאפשר בחוק העונשין.

לתחילת ריצוי העונש על הנאשם להתייצב ביום 4.9.23 שעה 08:00 ביחידת ברקאי, עבודות שרות, רח' לוחמי בית"ר 6, רמלה.

מובהר לנאשם שבמידה ולא יבצע את עבודות השרות או לא יישמע להוראות הממונה על עבודות השרות ולנהליו, יהיה מוסמך הממונה על עבודות השרות להפקיע את עבודות השרות והנאשם יישא את עונשו במאסר.

ב. 7 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום שלא יעבור כל עבירת אלימות, לרבות איומים.

ג. פיצוי למתלוננת (ע"ת 1) על סך 3,500 ₪ שישולם עד ליום 15.9.23.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ח תמוז תשפ"ג, 17 יולי 2023, במעמד ב"כ המאשימה, הנאשם ובא-כוחו, עו"ד תומר לביא.